

Évközi XVIII. vasárnap – 2014. augusztus 3. – A év

Az egyszeri fának volt egy kisfiú barátja. A fiú mindennap meglátogatta. Összegyűjtötte a leveleket, koszorút font belőle, és az erdő királyának képzelte magát. Fölmászott a vastag törzsön, és boldogan hintázott az ágakon. Fogyasztott a fa gyümölcséből és vidáman szórakozott tovább. A fiú szívének minden melegével szerette a fát. A fa is nagyon boldog volt. Az idő azonban visszatartathatlanul haladt, és a kisfiú növekedett.

Amikor a kisfiú egészen megnőtt, a fa gyakrabban maradt magára. Egy szép napon a fiúcska meglátogatta a fát, és az így szólt hozzá:

- Gyere közelebb, mássz fel rám és tornásszál ágaimon, egyél gyümölcsömből, játsszál, szórakozz árnyékomban, és legyél boldog.

- A fáramászáshoz már nagy vagyok, és ott nehezen tudnék már játszani – mondta a fiú. Szeretnék egy pár holmit venni magamnak, hogy élvezzem az életet. Pénzre van szükségem! Tudnál nekem pénzt adni?

- Nagyon sajnálom – válaszolt a fa –, nekem nincs pénzem. Csak leveleim vannak és gyümölcsöm. Szedjél magadnak, amennyit akarsz, menj be a városba és add el. Így lesz pénzed, és boldog lehetsz. A fiú felmászott a fára, leszedte az összes gyümölcsöt és elvitte.

A fiú sokáig elmaradt, nem jött el látogatóba... és a fa nagyon szomorú lett. Egy szép napon a fiú ismét megjelent, és a fa megremegett örömeiben:

- Gyere közelebb hozzám, mássz fel és szórakozz ágaim között, és légy boldog!

- Nagyon elfoglalt vagyok, és nincs egyáltalán időm szórakozásra – válaszolt a fiú. Szeretnék magamnak egy házat, ahol meg tudnám magam húzni. Meg szeretnék nősülni és gyermekeket nevelni, amit ház nélkül nem tudok megtenni. Tudsz-e adni nekem egy házat?

- Nekem nincs házam – válaszolt a fa. Azonban vághatsz magadnak rólam annyi ágat, hogy házat építhess. Biztosan boldog leszel majd.

A fiú tényleg vágott annyi ágat a fáról, amiből házat tudott magának építeni. És a fa boldog volt. A fiú ismét sokáig elmaradt. Amikor hosszú idő után megjelent, a fa olyan boldog volt, hogy alig tudott szóhoz jutni.

- Gyere közelembe és játsszál – szólt félénken a fa.

- Már öreg vagyok és fáradt a játékhoz. Szeretnék inkább egy csónakot építeni magamnak, hogy elevezhessek a messze távolba. Tudnál adni nekem egy hajót?

- Vágd ki a törzsemet, építs magadnak csónakot, és legyél boldog!

A fiú levágta a fa törzsét, elvitte, csónakot épített magának, és boldogan elevezett. A fa boldog lett most is... de nem egészen. Sok idő után a fiú még visszatért egyszer.

- Nagyon sajnálom, fiam, már nincsen gyümölcsöm, hogy szedhess, nem tudok neked semmit sem adni!

- A fogaim már nagyon gyengék, nem tudnám megrágni a gyümölcsöt - mondta a fiú.

- Ágaim nincsenek már – folytatta a fa -, nem tudsz már hintázni sem rajtam.

- A hintázáshoz is öreg vagyok már – válaszolt a fiú.

- Törzsem is neked adtam, nem tudsz rám felmászni.

- A fáramászáshoz beteg vagyok már - mondta szomorúan a fiú. Nincsenek már nagy igényeim Csak egy nyugodt helyre vágyom, hogy leülhessek, mert nagyon fáradt vagyok.

- Jól van – mondta a fa, és kihúzta magát. Egy öreg tuskó teljesen elegendő, hogy valaki leüljön és kipihenje magát. Gyere közelebb fiam, ülj le és pihend ki magad!

A fiú leült. És a fa boldog volt.

„Mi szakíthat el bennünket Krisztus szeretetétől?” – teszi fel a kérdést lángoló lelkesedéssel Szent Pál a mai szentleckében. „Nyomor vagy szükség? Üldöztetés vagy éhínség? Ruhátlanság, életveszély vagy kard?” Olyan felsorolás ez, amelyek közül

bármelyikről úgy gondolhatnánk, hogy bizony képes az embert elfordítani Istentől, sőt akár szembe is fordítani Vele. A súlyos szenvedések, megpróbáltatások megrendíthetik az ember Istenbe vetett hitét, alááshatják bizalmát az isteni szeretetben és gondviselésben. Igen, olykor megtörténik ez is. A tapasztalat viszont mégis azt mutatja, hogy inkább azok ágálnak Isten léte és szeretete ellen, akik kívülről nézik a szenvedést, borzadózva látják valakinek a súlyos kínlódásait, nehéz életét, de nem ők maguk élik át azt. Akik azonban benne vannak, akiket valójában sújt a betegség, szegénység, háború vagy egyéb nyomorúság, azok többnyire nem tagadják meg Istent, nem vádolják Őt, hanem éppen még inkább Reá hagyatkoznak és hozzá kiáltanak. Inkább erősíti, szilárdítja a szenvedés az istenkapcsolatukat, semmint alááshatná azt. Milyen érdekes! Érdemes elgondolkodni rajta! Amikor az ember megtapasztalja a határait, erőfeszítései eléri a végső korlátokat, és mégsem képes megbirkózni a problémáival, akkor könnyebben megnyílik a végtelen hatalom és erő előtt, Aki még ilyenkor is segíteni tud. A már szinte reménytelen, kétségbeejtő helyzetben lévők a legkisebb enyhülésnek, segítségnek is örülni tudnak. Észreveszik a legkisebb ajándékot is. Sokszor pedig utólag, a szenvedés elmúltával vagy enyhülésével veszik észre, hogy mennyi erőt, türelmet kaptak a nyomorúság tombolásának idején. Nem, nem ők azok, akiket az Isten szeretetétől való elszakadás elsősorban fenyeget. Bezzeg, ha Szent Pál így folytatta volna a felsorolást: „Mi szakíthat el bennünket Krisztus szeretetétől? Gazdagság és jólét? Élvezet és kényelem, vagy ezek hajszolása?” Bizony, a valóság azt igazolja, hogy az emberek ezen csoportja sokkal inkább hajlamos az Istentől való elfordulásra, az iránta való közömbösségre.

Szent Pál azonban határozottan úgy fogalmaz, hogy semmiféle hatalom nem szakíthat el bennünket Isten szeretetétől. Ugyanakkor megjelöli ennek okát is: nem az ember hűségének és állhatatosságának gyümölcse ez. Attól a szeretettől nem képes senki és semmi elszakítani az embert, amely „Jézus Krisztusban van”. Jézus, Aki a kereszten is végsőkig kitartott szeretetből, és maga az Atya, Aki még szent Fiát is képes volt áldozatul adni értünk, soha-soha nem fordul el tőlünk! Ha valaki ennyire a végsőkig elmegy a szeretetben, akkor azt nem riasztja vissza a hűtlenség, a fájó közömbösség, a hálátlanság, a kihasználás. Nem, Isten szeretete valóban örökké tartó irántunk. Azonban minden kapcsolat kétoldalú: Isten nem szakad el tőlünk, nem vet el magától minket. Kérdés azonban, hogy mi nem szakadunk-e el tőle? Vagy ha igen, ha hűtlenek, hálátlanok leszünk Vele szemben, akkor képesek leszünk-e újra visszatérni Hozzá, mint az egykori fiú a fatörzshöz? Élünk-e azzal a mindig változatlan, szüntelenül áradó szeretettel, amit Isten Jézus Krisztusban tanúsít irántunk?